

senátu zrušil z dôvodu zmätku podľa § 384 čís. 6 tr. p. z úradnej povinnosti rozsudok súdu prvej stolice z 2. júna 1932 aj s pojednávaním, ktoré rozsudku predchádzalo, a nariadil v tejto veci nové pojednávanie u krajského súdu v Bratislave. Zmätočnú sťažnosť odsúdeného J. G. poukázal na toto rozhodnutie.

D ô v o d y:

Proti rozsudku súdu prvej stolice, ktorým bol odsúdenému J. G. vymeraný súhrnný trest, podal tento odporom, resp. odvolaním pomenovanú zmätočnú sťažnosť, v ktorej žiada o sníženie vymeraného súhrnného trestu. Najvyšší súd nemohol rozhodnúť o zmätočnej sťažnosti, lebo sa presvedčil, že sa tu vyskytuje zmätok podľa § 384 čís. 6 tr. p., ktorý síce nebol uplatňovaný, ktorého však treba dbať z úradnej povinnosti v smysle posledného odstavca citovaného §-u.

Podľa 2. odst. § 518 tr. p. v prípade, keď doba trestov na slobode, uložených zvláštnymi rozsudkami, presahuje úhrnom dva roky alebo, keď odsúdený je vo väzení mimo sídla súdu, ktorý je povolaný k vyneseniu rozsudku, má byť odsúdenému v pokračovaní cieľom ustanovenia súhrnného trestu ustanovený obhájca z úradnej povinnosti. Takýto prípad vyskytoval sa aj tu, lebo išlo tu o jeden trest v trvaní jedného roka a šesti mesiacov a druhý trest v trvaní 10 mesiacov a okrem toho odsúdený bol vo väzbe u krajského súdu v Komárne, o vymeraní súhrnného trestu však rozhodoval krajský súd v Bratislave. Avšak súd prvej stolice neustanovil pre odsúdeného obhájcu z úradnej povinnosti, ani obhájca nezúčastnil sa pojednávania pred oným súdom. Tým bol zavinený zmätok podľa § 384 čís. 6 tr. p.; lebo keď zákon nariaďuje, že v pokračovaní cieľom ustanovenia súhrnného trestu má byť odsúdenému ustanovený obhájca, tým nariaďuje, že účasť obhájcu v tomto pokračovaní u súdu prvej stolice je nevyhnutelná, najmä, že podstatná čiastka tohoto pokračovania, t. j. pojednávanie v smysle 5. a 6. odst. § 518 tr. p. nemôže sa konať v neprítomnosti obhájcu. Tomuto smyslu zákona nasvedčuje aj citovanie § 384 čís. 6 tr. p. v predposlednom odstavci § 518 tr. p., hoci v § 518 tr. p. niet výslovného ustanovenia o tom, prítomnosť ktorých stran je pri pojednávaní nevyhnutelne potrebná. Preto bolo podľa 1. odst. § 34 por. nov. a 1. odst. § 404 tr. p. zrušiť rozsudok krajského súdu a nariadiť nové pojednávanie o návrhu na vymeranie súhrnného trestu.

Čís. 4439.

Zákonným článkom XL:1914 jsou chráněny úřady a jejich orgány. Článek III zák. čís. 125/27 S b. z. a n. chrání veřejný pořádek a mravnost.

(Rozh. z 8. července 1932, Zm IV 200/32.)

Obžaloba kladla obžalovanému V. S. za vinu přečin násilí proti úřednímu orgánu § 4 odst. II. zák. čl. XL:1914. Obžalovaný se dopustil činu

tím, že dne 21. srpna 1930 v Mukačevě mimo případ shluknutí překážel kontrolorovi lichevního úřadu J. K., dostavivšímu se do jeho krámu s vyzváním, aby vyložil v krámě ceník masa, násilím ve výkonu jeho povolání, který byl po právu, tím, že ho uchopil za ramena, vytlačil z krámu a hrubě mu při tom nadával. Soud první stolice zprostil obžalovaného podle § 326 č. 1 tr. ř. z obžaloby z důvodu, že obžalovaný byl pro trestný čin v žalobě označený již potrestán rozsudkem policejního komisařství v Mukačevě. Odvolací soud zrušil k odvolání veřejného žalobce rozsudek soudu první stolice pro zmatečnost podle § 385 č. 1 c) tr. ř. a uznal obžalovaného vinným podle obžaloby.

Nejvyšší soud, zamítnuv a odmítnuv zmateční stížnost obžalovaného, uvedl mezi jiným

v d ů v o d e c h :

Stěžovatel namítá, že byl pro čin, jímž ho vrchní soud uznal vinným, již odsouzen policejním komisařstvím v Mukačevě a že rozsudek vrchního soudu je proto zmatečný podle č. 1 c) § 385 tr. ř., poněvadž nelze obžalovaného pro týž čin dvakrát odsouditi a potrestati. Zmateční stížnost není oprávněna. Obžalovaný byl rozsudkem policejního komisařství v Mukačevě z 12. listopadu 1931 odsouzen pro přestupek podle 1. hlavy čl. III. zák. čís. 125/1927 Sb. z. a n. o organisaci politické správy, který podle tohoto rozsudku spáchal tím, že se dne 21. srpna 1930 při revisi cen masa v jeho obchodě v Mukačevě choval k úředníku lichevního úřadu, který se řádně legitimoval, hrubě a hrozil mu slovy: »Az uzsora hivatal menjen az anya picsájába és maga is, én magának adok, én még magának tartozom« a pod. a pak ho chytil za ramena a vyhodil z obchodu na ulici, při čemž ještě na ulici vykřikoval různé nadávky. Podle cit. zák. ustanovení mohou politické úřady ukládati tresty v 1. odst. čl. III. cit. zákona uvedené — bez újmy soudního stíhání — na všeliké nepřístojné jednání nebo chování na místech veřejných nebo veřejně přístupných, kterým se ruší nebo ohrožuje veřejný pořádek, klid a bezpečnost, dobrý mrav nebo slušnost nebo se vzbuzuje veřejné pohoršení. Již z citace tohoto zák. ustanovení, jakož i z obsahu výroku policejního rozsudku, že se obžalovaný ve svém veřejném obchodě choval k úředníku lichevního úřadu hrubě, vyhodil ho na ulici a tam mu nadával, plyne, že obžalovaný byl odsouzen policejním komisařstvím pro nepřístojné chování a jednání na veřejném místě, kterým rušil veřejný pořádek, nikoliv však proto, že překážel násilím veřejnému orgánu ve výkonu jeho povolání. Nehledě k výslovnému ustanovení čl. III. cit. zákona, že politické úřady mohou ukládati tresty na takové nepřístojnosti bez újmy soudního stíhání, vyplývá z ustanovení v úvahu tu přicházejících, že článkem III. zák. č. 125/1927 Sb. z. a n. je chráněn veřejný pořádek a mravnost a zák. článkem XL:1914 jsou chráněny úřady a jejich orgány, že tedy cit. zák. ustanovení chrání různé právní statky různými předpisy, při čemž skutková povaha správního přestupku nevyčerpává skutkovou povahu soudy stíhaného přečinu. Vrchní soud tedy nezavinil vytýkaný zmatek, odsoudiv obžalovaného pro přečin podle § 4 odst. 2 zák. čl. XL:1914.